

Renée Knight

Avertisement

Traducere din engleză de Ioana Socolescu

Primăvara anului 2013

Catherine se pregătește, dar stomacul ei e gol și nu mai are ce vomita. Se agață de emailul rece, saltă capul și se privește în oglindă. Chipul ei nu e identic cu cel pe care îl avea la culcare. A mai văzut fața asta înainte și spera să n-o mai revadă. Se cercetează în lumina neobișnuită, aspră. Umezește o cârpă, își șterge gura cu ea, apoi și-o apasă pe ochi, ca și cum așa ar putea stinge spaima care se citește în ei.

— Ești bine?

Vocea soțului ei o face să tresară. A sperat că nu se va trezi. A sperat că o va lăsa în pace.

— Mă simt mai bine, minte Catherine și stinge lumina.

Apoi spune altă minciună:

— Probabil e din cauza mâncării comandate ieri din oraș.

Se întoarce spre el — o umbră în ora târzie a nopții — și șoptește:

— Culcă-te la loc. Sunt bine.

Bărbatul e pe jumătate adormit, dar chiar și așa, întinde un braț și îi pune o mână pe umăr.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Dar singura ei certitudine e că are nevoie să fie singură.

— Pe bune, Robert. Vin imediat.

Degetele lui zăbovesc câteva clipe pe umărul femeii, apoi Robert renunță. Înainte de a se întoarce în dormitor, Catherine așteaptă până e sigură că bărbatul a adormit.

Privește cartea: a rămas în același loc unde a lăsat-o și e tot deschisă. Cartea în care a avut încredere. Primele capitole îi adormiseră vigilența, o făcuseră să se simtă în largul ei. Doar o vagă anticipare a acțiunii palpitate, un mic stimulent care s-o îndemne să citească mai departe, dar fără niciun indiciu legat de ceea ce urma. O chemase, o ademenise în paginile ei, tot mai departe și mai departe, până când și-a dat seama că a căzut în capcană. Pe urmă, unul câte unul, cuvintele ricoșau în mintea ei și o izbeau în piept. Ca și cum un șir de oameni ar fi sărit în fața unui tren, iar ea, mecanicul neajutorat, nu putea face nimic pentru a evita coliziunea fatală. Era prea târziu să frâneze. Nu mai era cale de întoarcere. Fără să vrea, Catherine se descoperise pe sine ascunsă între paginile cărții.

Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate...
Avertismentul e tăiat cu o linie fină, roșie. Când a deschis cartea, n-a observat mesajul. Asemănarea cu ea e de netăgăduit. Ea însăși este un personaj-cheie, un protagonist. Cu toate că numele au fost schimbate, detaliile sunt inconfundabile. Până și descrierea hainelor pe care le purtase în după-amiaza aceea. O parte tănuțită din viața ei. Un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui, nici măcar soțului și fiului, cei doi oameni care cred că o cunosc mai bine decât oricine. Nimeni nu ar fi putut născoci

lucrurile pe care Catherine tocmai le-a citit. Și totuși, cuvintele sunt tipărite pe hârtie, oricine le poate citi. A crezut că acel capitol e încheiat. A crezut că a trecut peste asta. Dar acum episodul acela a apărut din nou. În dormitorul ei. În capul ei.

Încearcă să alunge amintirea gândindu-se la seara trecută, înainte de a se apuca de citit. Mulțumirea de a se instala în casa lor nouă: cinaseră, băuseră vin, se cuibăriseră pe canapea. Ațipiseră la televizor, apoi ea și Robert s-au dus la culcare. O fericire calmă, pe care nu o apreciasse cum trebuie. Dar o fericire prea calmă ca să-i poată aduce alinare. Nu poate dormi, așa că se dă jos din pat și coboară la parter.

Încă au un parter sau cel puțin o încăpere care seamănă cu un parter. Și o casă mică, nu mai au o vilă. S-au mutat în noua locuință cu trei săptămâni în urmă. Două dormitoare, nu patru. Două dormitoare sunt de-ajuns pentru ea și Robert. Unul pentru ei. Unul liber. De asemenea, au optat pentru spațiu deschis. Fără uși. Acum, că Nicholas a plecat, nu mai trebuie să închidă ușile. Catherine aprinde lumina la bucătărie, ia un pahar din bufet și îl umple. Nu cu apă de la robinet. Au apă rece direct de la noul frigider. Seamănă mai degrabă cu un șifonier decât cu un frigider. Groaza îi face palmele să transpire. E febrilă, surescitată și e recunoscătoare pentru senzația de răcoare pe care i-o dă pardoseala de gresie. Apa rece îi face bine. În timp ce bea cu înghițituri mari, privește pe fereastra uriașă ce se întinde pe toată partea din spate a acestei case noi, străine. Afară e întuneric beznă. Nu se vede nimic. Încă n-a coborât storurile. E expusă. Poate fi privită. De afară, oamenii pot să o vadă, dar ea nu-i poate vedea.

Cu doi ani în urmă

Mi-a părut cu adevărat rău pentru ce s-a întâmplat. La urma urmei, era doar un copil. Avea șapte ani. În plus, s-ar putea spune că eram *in loco parentis*, deși știu prea bine că niciun părinte n-ar fi vrut să fiu cătuși de puțin *loco*¹. Pe atunci decăzusem destul de mult: eram Stephen Brigstocke, cel mai detestat profesor din școală. Sunt convins că elevii credeau asta. Și părinții la fel, deși doar o parte dintre ei. Speram să-și aducă aminte cum fusesem înainte, când le predasem copiilor lor mai mari. Oricum, n-a fost o surpriză când Justin m-a chemat în biroul lui. Așteptam s-o facă. A durat mai mult decât credeam, dar așa se întâmplă în școlile particulare. Sunt ca niște state autonome. Părinții au impresia că ei controlează totul de vreme ce plătesc, dar bineînțeles că nu e așa. Să luăm cazul meu drept exemplu: abia dacă am trecut printr-un interviu pentru slujba asta. Eu și Justin am învățat împreună la Cambridge. Știa că aveam nevoie de bani, iar eu știam că îi trebuia un șef de

¹ „Nebun” (sp. în orig.). Joc de cuvinte între cuvântul *loco* și expresia latinească *in loco parentis* („în locul părinților”). (N.T.)

catedră pentru limba engleză. Școlile particulare își plătesc profesorii mai mult decât cele de stat. Pe lângă asta, aveam în spate ani de experiență ca profesor într-o școală generală. Bietului Justin trebuie să-i fi fost greu să mă dea la o parte. Stânjenitor. Într-adevăr, m-a dat la o parte, în loc să mă concedieze. Drăguț din partea lui. Apreciez gestul. Nu îmi permiteam să-mi pierd pensia și oricum eram aproape de vârsta pensionării, așa că el n-a făcut decât să grăbească procesul. De fapt, amândoi eram aproape de vârsta pensionării, dar Justin a plecat din școală într-un cu totul alt mod. Am auzit că unii elevi chiar au vărsat o lacrimă. Dar pentru mine n-au plâns. La urma urmei, de ce-ar fi făcut-o? Nu meritam lacrimi de emoție.

Nu vreau să se înțeleagă greșit: nu sunt pedofil. Nu am pipăit copilul. Nici măcar nu l-am atins. Nu, nu. Niciodată n-am atins copiii. Problema e că mi se păreau al naibii de plictisitori. Oare e îngrozitor să spui asta despre niște elevi de șapte ani? Probabil că e groaznic, dacă o auzi din gura unui profesor. Mă săturasem să le citesc istorioarele plicticoase, pentru care sunt convins că unii trudeau. Chiar și așa, mă irita impresia pe care o aveau, cum că la vârsta lor ar fi avut de spus vreun lucru care să mă intereseze. Apoi, într-o seară, paharul s-a umplut. Nu mai simțeam acea eliberare când corectam lucrări cu pixul roșu. Ajungând la compunerea unui băiețel — nu-mi mai amintesc cum îl chema —, i-am descris în amănunt de ce mă durea în cot de vacanța pe care familia lui o petrecuse în sudul Indiei, unde locuiseră cu sătenii. Ei, bravo lor. Bineînțeles că asta l-a supărat și îmi pare rău. Normal că le-a spus părinților. Pentru asta nu-mi pare rău. Mi-a grăbit pensionarea și nu încape îndoială că era nevoie să părăsesc sistemul atât pentru binele meu, cât și pentru al elevilor.

Așa că m-am trezit acasă, cu o grămadă de timp la dispoziție. Un profesor de limba engleză pensionat, care predase într-o școală particulară de mâna a doua. Un văduv. Mă tem că sunt prea sincer și că ce-am povestit până acum e neplăcut. Istorisirea asta poate că lasă impresia că aș fi crud. Recunosc: ce i-am făcut băiatului a fost o cruzime. Dar de obicei nu sunt un om crud. De când a murit Nancy, am devenit puțin neglijent. Bine, ceva mai mult.

E greu de crezut că altădată am fost votat „cel mai popular profesor al anului”. Nu în școala particulară, ci în cea gimnazială unde predasem înainte. Și n-a fost o întâmplare. M-au votat câțiva ani la rând. Într-un an — cred că în 1982 —, și eu, și Nancy am primit titlatura asta în școlile la care predam.

Am urmat exemplul lui Nancy și am intrat în învățământ. Când fiul nostru a mers la școală, ea a început să predea claselor primare. Avea ore cu elevii de cinci și șase ani de la școala lui Jonathan, iar eu am primit ore la clasele elevilor de paisprezece–cincisprezece ani, în școala gimnazială din apropiere. Știu că pentru unii profesori să predai la categoria asta de vârstă e un chin, dar mie îmi plăcea. Adolescența e o perioadă grea, iar principiul meu era să nu-i stresez pe amărății ăia. Niciodată nu i-am forțat să citească o carte dacă nu voiau s-o facă. La urma urmei, o poveste e o poveste. Nu e musai s-o citești într-o carte. Un film, o piesă de teatru au la rândul lor un fir narativ pe care trebuie să-l urmărești, care poate fi interpretat și de care poți să te bucuri. Pe atunci, eram dedicat slujbei mele. Îmi păsa. Dar asta e o poveste veche. Nu mai sunt profesor. Sunt pensionar. Sunt văduv.

3

Primăvara anului 2013

Catherine se împiedică și pentru asta dă vina pe pantofii cu toc, deși știe că a băut prea mult. Robert întinde brațul și o apucă de cot tocmai la timp, altfel s-ar fi prăvălit pe treptele de ciment. Cu cealaltă mână, răsuște cheia în broască și deschide ușa de la intrare, ținând-o strâns de braț în vreme ce o călăuzește înăuntru. Catherine își aruncă pantofii din picioare și încearcă să pășească demn în timp ce se îndreaptă spre bucătărie.

— Sunt așa mândru de tine! îi spune el din spate și o cuprinde în brațe.

O sărută în locul unde gâtul și umărul se contopesc. Capul ei se lasă pe spate.

— Mulțumesc, îi răspunde ea și închide ochii.

Dar apoi clipa de fericire se risipește. E noapte. Au ajuns acasă și ea nu vrea să se ducă la culcare, deși e incredibil de obosită. Știe că nu va dormi. Nu a dormit ca lumea de o săptămână. Robert nu știe. Catherine se prefacă că totul e în regulă și reușește să se ferească de el. Stă întinsă în pat, lângă el, și se prefacă că doarme, dar de fapt e singură cu gândurile ei. Va trebui să inventeze

o scuză ca să-i explice de ce nu se duce la culcare odată cu el.

— Urcă, îl îndeamnă. Vin și eu într-un minut. Vreau să citesc câteva e-mailuri.

Îi zâmbește încurajator, dar el n-are nevoie de prea multe invitații. Trebuie să se trezească devreme și tocmai de asta Catherine apreciază și mai mult plăcerea sinceră pe care se pare că soțul ei a simțit-o în cursul unei seri în care ea a fost în centrul atenției, iar el — partenerul tăcut și zâmbitor. Nu i-a sugerat nici măcar o dată că ar fi timpul să plece. Îi îngăduise să strălucească și să savureze momentul. Desigur că și ea a făcut același lucru pentru el de multe ori, și totuși Robert și-a îndeplinit rolul cu brio.

— Îți duc eu niște apă sus, îi spune el.

Tocmai s-au întors de la o petrecere dată în cinstea unor premii de televiziune. Televiziune serioasă, nu telenovele. Fără senzaționalisme. Doar fapte. Catherine a câștigat un premiu pentru un documentar pe care l-a realizat pe tema copiilor crescuți în scopuri sexuale. Copiii care ar fi trebuit ocrotiți nu aveau nicio apărare pentru că nimănui nu-i pășase îndeajuns de mult. Nimeni nu se sinchisise să le poarte de grijă. Juriul îi catalogase documentarul drept curajos. Și ea fusese numită curajoasă. „Habar n-au. Habar n-au ei cum sunt în realitate.“ Nu era vorba despre curaj, ci despre încăpățănare tenace. Dar poate că fusese într-adevăr puțin curajoasă. Filmările se desfășuraseră în secret și înfățișau bărbați care exploatau copiii. Dar acum nu e curajoasă. Acum e acasă. Chiar dacă a instalat jaluzele noi, tot se teme că e urmărită.

Pentru ea, serile sunt un șir de abateri ale atenției, ca să nu se gândească la momentul inevitabil când va sta trează în întuneric. Își spune că a reușit să-l păcălească pe

Robert. Până și transpirația care o cuprinde pe măsură ce momentul somnului se apropie a catalogat-o, în glumă, drept un semn al menopauzei. Sigur, manifestă alte simptome specifice menopauzei, nu însă și transpirația. Cu toate că și-a dorit ca el să se culce, îndată ce Robert a plecat la culcare, s-a trezit dorindu-și ca el să-i fie alături. Și-ar dori să aibă îndrăzneala de a-i spune. Își dorește să fi avut atunci curajul de a-i mărturisi. Dar n-a fost așa. Iar acum e prea târziu. Totul s-a petrecut acum douăzeci de ani. Dacă i-ar spune acum, n-ar înțelege. Faptul că soția lui a tănuțit totul atât de mult timp l-ar șoca profund. I-a ascuns ceva despre care Robert ar crede că avea dreptul să știe. Parcă îl aude: „Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de fiul nostru!“

N-are nevoie ca o carte afurisită să-i spună ce s-a întâmplat. N-a uitat nimic. Fiul ei aproape că murise. Îl proteja pe Nicholas de atâția ani. Îl proteja ascunzându-i acel episod. Îl ajutase să trăiască într-o ignoranță binecuvântată. Habar nu are că a fost pe punctul să nu mai ajungă adult. Dar dacă ar fi păstrat vreo amintire a acelei întâmplări? Oare situația ar fi alta? Ar fi fost el altfel? Relația lor ar fi fost alta? Dar e absolut sigură că fiul ei nu-și amintește nimic. Cel puțin, nu ceva care să-l aducă mai aproape de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Pentru Nicholas a fost doar o altă după-amiază care se confundă cu atâtea altele din copilăria lui. Poate că-și amintește de ea ca de o după-amiază fericită, își spune Catherine.

Dacă Robert ar fi fost acolo, situația ar fi fost alta. Sigur că ar fi fost altfel. Pur și simplu nu s-ar fi întâmplat. Dar Robert nu a fost acolo. Așa că nu i-a spus pentru că nu a fost nevoie s-o facă. El nu avea să afle niciodată. Și a fost mai bine așa. *Este* mai bine așa.

Își deschide laptopul și caută pe Google numele autorului. E aproape ca un ritual. A mai făcut-o și înainte, sperând să găsească ceva. Un indiciu. Dar nu găsește nimic. Doar un nume: E.J. Preston. Probabil inventat. „*Străinul desăvârșit* e prima și, posibil, ultima carte al lui E.J. Preston.” Nici măcar o aluzie la sexul autorului. Nu au scris „prima *lui* carte” sau prima *ei* carte. A fost publicată de editura Rhamnousia. Când a căutat informații despre editură, a descoperit ceva ce bănuia deja: cartea fusese publicată de autor. Nu știuse ce înseamnă Rhamnousia. Acum știa. Zeița răzbunării, adică Nemesis.

Ăsta chiar că-i un indiciu. Cel puțin, cu privire la sexul autorului. Dar nu se poate. E imposibil. Și nimeni altcineva nu cunoaște detaliile. Nimeni încă în viață. Bineînțeles, cu excepția altora — alți anonimi. Dar cartea asta a fost scrisă de un om căruia chiar îi pasă. E ceva personal. Caută recenzii despre carte. Nu există. Poate că e singura care a citit cartea. Și chiar dacă o citesc și alți oameni, nu vor afla niciodată că ea e protagonista. Însă cineva știe asta. Cineva știe.

Cum dracu' a ajuns cartea asta în casa ei? Nu-și amintește s-o fi cumpărat. De parcă ar fi apărut din senin deasupra maldărului de cărți de pe noptiera ei. Pe de altă parte, mutatul a adus cu sine un adevărat haos. Cutii peste cutii pline cu cărți, așteptând să fie despachetate. Poate chiar ea a pus-o acolo. Poate că a atras-o coperta și a luat-o dintr-o cutie. Poate că e a lui Robert. Are nemărate cărți pe care ea nu le-a citit și pe care nu le-ar putea recunoaște, dacă le-ar vedea. Cărți cumpărate cu ani în urmă. Și-l închipuie căutând pe Amazon: îi plăcuse titlul sau coperta și comandase cartea pe internet. Un capriciu. O coincidență perversă.

Dar ajunge la concluzia că altcineva a pus-o acolo și începe să creadă în teoria asta. Altcineva a intrat în casa lor, în locul ăsta pe care încă nu a început să-l considere „acasă”. A intrat în dormitorul lor. Un necunoscut a pus cartea pe raftul de lângă pat. Cu grijă. Nu a deranjat niciun obiect de la locul lui. Pe partea ei de pat. Știuse pe ce parte a patului doarme. A aranjat totul așa încât să pară că ea însăși pusese cartea acolo. Gândurile i se îngrămădesc unele peste altele și se strivesc între ele până când devin chinuitoare și dureroase. Vinul și neliniștea sunt o combinație periculoasă. Ar fi trebuit să învețe deja că nu e bine să amestece otrăvurile. Își ia în mâini capul care o doare. În ultimele zile o doare constant. Închide ochii și vede soarele alb și arzător de pe copertă. Cum naiba a ajuns cartea asta în casa ei?

Doi ani mai devreme

Trecuseră mai mult de șapte ani de la moartea lui Nancy și încă nu mă apucasem să fac ordine printre lucrurile ei. Hainele, pantofii și gențile ei rămăseseră în șifonier. Avea picioare minuscule, mărimea 35. Hârtiile și scrisorile ei încă zăceau pe birou și în sertare. Îmi plăcea să dau de ele. Îmi plăcea să țin în mână scrisori care îi erau destinate, chiar dacă fuseseră expediate de Compania Britanică de Gaze. Îmi plăcea să citesc pe hârtie, notate oficial, numele ei și adresa noastră comună. Dar odată ce m-am pensionat, n-am mai avut pretexte. „Apucă-te odată, Stephen”, ar fi zis ea. Așa că m-am apucat.

Am început cu hainele ei. Le-am scos de pe umerase, din sertare, le-am înșirat pe pat, pregătindu-le de călătorie. „Gata”, mi-am zis. Dar pe urmă am văzut un pulover lung, cu nasturi, care căzuse de pe umerăș și se ascundea într-un colț al șifonierului. Era roșiatic. De fapt, avea multe culori: albastru, roz, purpuriu, gri, dar per ansamblu îți lăsa impresia că era roșiatic. Îl cum-părăserăm din Scoția, înainte să ne căsătorim. Nancy îl purta ca pe un șal, cu mânecile goale atârându-i pe

lângă corp. L-am păstrat și îl țin în mână chiar în clipa asta. E din cașmir. Moliile și-au făcut de cap cu el și într-o mânecă are o gaură destul de mare încât să poți strecura un deget prin ea. A păstrat puloverul ăsta cincizeci de ani. E încă aici, deși ea a murit, și probabil că tot aici o să fie și după moartea mea. Dacă o să tot intru la apă — cum, fără îndoială, se va întâmpla —, poate că o să-mi vină.

Îmi amintesc că Nancy îl purta în toiul nopții, când se trezea să-l hrănească pe Jonathan. Își descheia cămașa de noapte în față, gura micuță a lui Jonathan îi cuprindea sfârcul și puloverul ăsta stătea pe umerii ei, ținându-i de cald. Dacă observa că o priveam din pat, îmi zâmbea, iar eu mă ridicam și făceam ceai pentru amândoi. Încerca mereu să nu mă trezească. Spunea că vrea să dorm, că nu o deranjează să se trezească. Era fericită. Amândoi eram fericiți. Bucuria și surpriza provocate de un copil conceput când nu mai eram chiar tineri, când aproape că ne pierduserăm speranța. Nu ne certam despre cine trebuia să se scoale sau despre care dintre noi nu dormea destul. N-o să pretind că sarcinile erau împărțite în mod egal. Aș fi vrut să fac mai multe, dar adevărul e că Jonathan avea mai mare nevoie de Nancy decât de mine.

Chiar și înainte de ospetele acelea de la miezul nopții puloverul fusese printre preferatele lui Nancy. Îl purta când scria: peste o rochie de vară, peste o bluză sau peste cămașa de noapte. Așezat la biroul meu, o priveam cum stătea la al ei, bătând la mașina de scris, cu mânecile atârându-i moi pe lângă trup. Da, înainte de a deveni profesori, eu și Nancy am fost scriitori. La scurt timp după nașterea lui Jonathan, Nancy a încetat să scrie. Spunea că nu mai are chef, iar după ce Jonathan a început să

meargă la grădiniță, a hotărât să se angajeze acolo, ca educatoare. Dar mă repet.

Nici eu, nici Nancy nu ne-am bucurat de prea mult succes ca scriitori, cu toate că din când în când ni se mai publicau povestiri. Dacă mă gândesc mai bine, Nancy avea mai mult succes decât mine, și totuși m-am încăpățânat să scriu și după ce ea a renunțat s-o facă. Credea în mine. Era atât de sigură că într-o zi aveam să devin un autor cunoscut. Poate că avea dreptate. Întotdeauna credința ei în mine m-a făcut să continui. Dar era o scriitoare mai bună decât mine. N-am uitat asta niciodată, chiar dacă Nancy nu recunoștea. M-a susținut ani la rând, în vreme ce scriam cuvânt după cuvânt, capitol după capitol și câteva cărți. Toate au fost respinse. Slavă Domnului, în cele din urmă a înțeles că nu mai voiam să scriu. Mă săturasem. Ceva nu mergea. I-a venit greu să creadă când i-am spus că era o ușurare să nu mai scriu. Dar eu vorbeam serios. Chiar era o ușurare. Înțelegeți, mereu mi-a plăcut mai mult să citesc decât să scriu. Pentru a fi un scriitor, și încă un scriitor bun, îți trebuie curaj. Trebuie să fii pregătit să te expui. Trebuie să fii curajos, iar eu am fost mereu laș. Nancy era cea curajoasă. Așadar, am început să predau.

Dar am avut nevoie de curaj ca să fac ordine în lucrurile soției mele. I-am împăturit hainele și le-am pus în geamantane. Pantofii și poșetele le-am aranjat în cutii care altădată au conținut sticle cu vin. Când vinul ăla a intrat în casa noastră, nu aveam nici cea mai vagă idee că acele cutii în care fuseseră împachetate sticlele aveau să plece de aici pline cu lucrurile soției mele moarte. Mi-a luat o săptămână să le împachetez pe toate, dar a durat mai mult de atât să le scot din casă.

Nu puteam suporta să renunț la toate deodată, așa că mi-am gândit atent vizitele la magazinul second-hand. Am început să le cunosc destul de bine pe cele două femei care lucrau la All Aboard. Le-am spus că hainele fuseseră ale soției mele și după aceea, ori de câte ori treceam pe acolo, se opreau din treabă și își făceau timp pentru mine. Dacă îmi făceam apariția în timp ce ele beau cafea, pregăteau o ceașcă și pentru mine. Magazinul ăla plin cu haine care aparținuseră unor morți devenise pentru mine ciudat de liniștitor.

Îmi făceam griji că, odată ce urma să termin de sortat hainele lui Nancy, aveam să mă scufund iar în letargia care începuse după pensionare, dar n-a fost cazul. Ori cât de tristă era situația, cel puțin știam că făcusem un lucru pe care Nancy l-ar fi aprobat și am luat o hotărâre: din acel moment urma să mă port în așa fel încât, dacă Nancy ar fi intrat în cameră, m-ar fi iubit, în loc să se rușineze cu mine. Avea să fie redactorul meu invizibil; obiectiv, dar având în vedere binele meu.

Într-o dimineață, nu la mult timp după ce făcusem curat, mă îndreptam spre stația de metrou. Mă trezisem plin de motivație: m-am ridicat din pat, m-am spălat, m-am îmbrăcat, am luat micul dejun și la ora nouă eram gata să ies din casă. Eram binedispus și abia așteptam să-mi petrec ziua la Biblioteca Britanică. Mă gândeam să mă reapuc de scris. Nu ficțiune. Ceva concret, real. Uneori, eu și Nancy ne petreceam concediul pe coasta de est a Angliei, iar într-o vară am închiriat un mic turn fortificat. Îmi dorisem dintotdeauna să aflu mai multe despre acel loc, dar toate cărțile pe care le-am găsit despre subiectul ăsta erau atât de serbede, atât de lipsite de viață. Și Nancy încercase să cumpere asemenea volume pentru mine, cu